

Griffiths
Eltemetett titkok

Griffiths
Eltemetett titkok

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
The House at Sea's End: A Ruth Galloway Mystery (Book 3)
by Elly Griffiths
First published in Great Britain in 2011 by Quercus,
an Hachette UK company

Fordította
Svoboda Róbert

Borítóterv
Chris Covers

A borítófotók forrása
Freepik, Pixabay

ISBN 978-963-636-268-3

Minden jog fenntartva

Copyright © 2011 by Elly Griffiths
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2024
Hungarian translation © Svoboda Róbert 2024

Gabriellának,
aki szintén elkerülte a *halloweent*

Prológus

November

Egy férfi és egy nő lépked a kórház folyosóján. Látszik, hogy már jártak itt korábban is. Az asszony vonzó arca gyengéd, mintha emléket idézett volna fel, a férfi fáradtnak tűnik, miközben egy pillanatra megtorpan az osztály bejáratánál. Az ajtón anyyi tilalom és szabály áll nyomtatottan, hogy az bárkit elijesztene. Tilos a virág, a telefon, nem léphet be nyolc évnél fiatalabb gyerek, vagy bárki, aki köhög, tüsszög. A nő rámutat a telefont ábrázoló ikonra (meglehetősen idejemúlt mobilkészülék sziluettje pirossal szigorúan áthúzva), mire a férfi csak megvonja a vállát. A nő mosolyog, mintha már megszokta volna az efféle választ tőle.

Megnyomják a csengőt, a mágneszár berregve utat enged nekik.

A harmadik ágynál megállnak. Egy barna hajú nő ül rajta, karjában egy kisbabával. Nem szoptatja, csak nézi, bámulja, mintha az emlékezetébe akarná vésni minden egyes arcvonását. A látogatóba érkezett asszony odahajol, és arcon csókolja az újdonsült anyát. Aztán a baba fölé hajol,

szőke haja megcsiklandozza az arcát. A csecsemő kinyitja homályos, sötét szemét, de nem sír fel. A férfi a háttérben járkál, az asszony int neki, hogy jöjjön közelebb. Nem puszilja meg sem a kismamát, sem a babát, ám mond valamit, amin mindkét nő engedékenyen nevetni kezd.

Az ágyat rózsaszín üdvözlőlapok és csokrok veszik körül, fölötte egy kissé már leeresztett lufin az áll, hogy „Kislány!” A baba viszont tengerészskébe van öltöztetve, mintha az édesanyja már most szembe akarna szállni a sztereotípiákkal. A szőke nő a karjában tartja a kisbabát, az pedig visszanez rá sötét, komoly szemével. Az ágyon ülő nő a férfit pillant, aztán gyorsan leveszi róla a tekintetét.

Amikor lejár a látogatási idő, a szőke nő ajándékokat hagy hátra, puszikkal búcsúzik, és megsimogatja a baba fejét. A férfi az ágy végében türelmetlenül toporog, már nagyon menne. A kismama mosolyog, a meghitt anyaság örök mozdulatával dajkálja babáját.

A szőke nő még visszafordul az ajtóban és integet. A férfi már elment.

De öt perc múlva visszajön, egyedül, sietős léptekkel, szinte szalad. Megáll az ágy mellett. A nő szó nélkül a karjába teszi a babát, közben sír.

– Rád hasonlít – suttogja a férfinak.

1

Március

Apály van. A kora esti fényben a messzeségbe elnyúló homok sárga, szürke és aranyszínű szalagok sorának tűnik. A sziklák közti tócsákban visszatükröződik a halványkék égbolt. Három férfi és egy nő sétál lassan a tengerparton, időnként előrehajolnak, figyelmesen vizsgálják a talajt, mintákat vesznek és fényképeznek. Az egyik férfi valami botszerűséget fog a kezében, és szabályos időközönként leszúrja a homokba. Elhaladnak egy sziklafokon magányosan álló világítótorony mellett, melyről az egykor élénk piros-fehér festés már javában hámlik. A következő partszakaszon egy nemrég történt sziklaomlás miatt bele kell gázoljanak a sekély vízbe. A partvonal itt átalakul apró öblök sorozatává, ezeket mintha kiharapták volna a puha homokkősziklából. A csapat lelassul, mert hínártól csúszós sziklákon és régi hullámtörő falak maradványain kell át-mászniuk. Az egyik férfi belesik a vízbe, a másik kettő nevetni kezd, visszhangzik tőle a nyugodt esti levegő. A nő tovább-baktat, hátra se néz.

Elérnek egy pontra, ahol a szikla messze kiszögellik a tengerre, kopár földnyelvet formázva. A szárazföld élesen kanyarodik, V alakú keskeny öblöt formázva, ahol különösen gyorsnak tűnik az árapály. Fehér tarajú hullámok sietnek a csipkézett sziklák felé, a sirályok vadul vijjognak. Fent, a szikla legtetején sűrű kőépület áll, mintha valami rémregényből került volna ide, bástyaszerű oromzattal és egy tengerre néző, ívelt vonalú toronnyal, amelynek csúcsán a brit zászlót tépi a szél.

– A Tengersizéli Ház – szólal meg az egyik férfi, miközben megáll, hogy megpihentesse a hátát.

– Nem itt lakik az a képviselő? – kérdezi egy másik.

A nő a kis öböl túlsó végéből néz vissza. A torony és az oromzat sötétszürke, szinte fekete a szürkületben.

– Jack Hastings – szólal meg aztán. – Európai parlamenti képviselő.

Bár a nő a legfiatalabb négyük közül, és határozottan alternatív a kinézete a lila túskehajával, testékszereivel és katonai kabátjával, a többiek láthatóan respektálják. Az egyik férfi szinte esdeklően mondja:

– Nem gondolod, Trace, hogy mára befejezhetnénk már?

A botot tartó férfi, egy kopasz óriás, akit mindenki csak „Ted, az ír” néven ismer, hozzáteszi:

– Van itt a közelben egy jó kis fogadó, a Sea’s End.

A másik két férfi próbálja elfojtani vigyorát. Ted híres arról, hogy minden vendéglőt és sörözőt ismer Norfolkban, ami nem kis dolog egy olyan megyében, ahol állítólag az év minden napjára jut egy-egy kocsmá.

– Csak ezen a partszakaszon menjünk még végig – mondja Trace, és előveszi a telefonját. – Fel kéne jegyeznünk pár GPS-koordinátát.

– Elég erős itt az erózió – mondja Ted. – olvastam, hogy a Tengersizeli Házat is veszélyesnek nyilvánították. Hastings jókora slamasztikában van. Állandóan arról beszél, hogy egy angolnak a háza a vára.

Mind felnéznek a sziklán álló szürke épületre. A torony ívelt fala alig egy-két méternyire van a szakadék szélétől. A kerítés maradványai már a levegőben lógnak.

– Régen egy teljes kert volt a ház körül, kis nyári lakkkal meg mindennel – mondja az egyik férfi, Craig. – A nagy-papám volt itt a kertész.

– A tengerpart is eliszaposodott – mondja Trace. – Az a nagy februári vihar sok követ megmozgatott.

Mind a keskeny part felé néznek. A sziklák alatt a kavicsos part meredeken ereszkedik a tengerbe, ahol zátonyokat alkot. Barátságatlan hely, nehéz elképzelni itt piknikező családokat, gyerekeket homokozóvödörrel, kislapáttal, és napozó, strandoló felnőtteket.

– Látható, hogy folyamatosan omlik a sziklafal – mondja Ted.

– Lehet – mondja Trace. – Akkor is gyűjtsünk be pár adatot.

Elindul előre a parton, a sziklaperem vonalát követve. Lejtős út vezet a Tengersizeli Házról le a partra, odébb halászhajók horgonyoznak a dagályvonal felett, de a tenger sebesen tör be.

– Ezen az oldalon nincs út, ami elfelé vinne a parttól – mondja Craig. – Ha nem igyekszünk, a víz elvágja az utunkat.

– Elég sekély – mondja Trace. – Átgázolhatunk rajta.

– Veszélyesek az itteni áramlatok – figyelmezteti Ted. – Jobb lesz, ha egyenest a fogadó felé vesszük az irányt.

Trace nem vesz tudomást róla, épp a sziklafalat fényképezi, a szürke és fekete vonalakat, amelyeket időnként egy-egy feltűnő vörös csík tarkít. Ted a talajba szúrja a botját, és rögzíti a GPS-koordinátákat. A harmadik férfi, Steve odébb sétál egy sziklahasadékban kialakult vízmosáshoz. A nyílás tele van kövekkel, valószínűleg sziklaomlás volt itt is. Steve elkezdi átmászni a törmeléken, a csizmája megcsúszik a lazább köveken.

– Óvatosan – mondja Trace úgy, hogy ő maga körül se néz.

A tenger most már hangosabb, mennydörgő robajjal közelít a szárazföldre, a vízimadarak visszatérnek magasan a sziklafalon rakott fészkeikbe.

– Jobb lesz, ha most már tényleg visszamegyünk – türelmetlenkedik Ted, de ekkor Steve lekiált a szikláról.

– Hé, ezt nézzétek!

Odamennek hozzá. Steve hézagot vág a halom kőtörmelékbe, és most a mögötte lévő, barlangszerű térben guggol. Mély hasadék, majdnem, mint egy sikátor, a sziklák két oldalról vészjóslóan fogják közre. Steve a nagyobb kövek egy részét elmozdította, és épp fölébe hajol valaminek, ami félig kilátszik a homokos talajból.

– Mi az?

– Úgy néz ki, mint egy emberi karcsont – mondja Ted tárgyilagosan.

David Clough nyomozó őrmester eszik. Ez nem hír. Clough a munkanapja során szinte folyamatosan eszik. Egy McDonald's-reggelivel indít, aztán elpusztít több Mars szeletet, majd ebédre egy instant levest, uzsonnára egy életmentő szendvicset és egy kis tortát is magához vesz, végül

vacsorára megenged magának egy tányér curryt és egy korsó sört. Ennek ellenére Clough vonalai csodálatraméltóan karcsúak, amit – saját szavaival – „a focinak és kufircnak” tulajdonít. De nemrégiben barátnője lett, ami legalább az egyik tevékenységet visszazorítja.

Clough-nak nehéz napja volt. A főnöke szabadságon van, és ő titkon remélte, hogy ez lesz az a hét, amikor egy sorozatgyilkos tartja rettegésben Norfolkot, akit a szuperrendőr, David – nemsokára Sir David – Clough kerít majd kézre. Ám helyett két betöréssel és egy autólopással kellett foglalkoznia, meg valami kisöreggel, akit holtan találtak egy lépcsőfelvonón a gondozóházban. Nem éppen a *Miami Vice*.

Megszólal a telefonja, *A Simpson család* idegesítő főcímdala a csengőhang.

– Trace! Szia, kicsim!

Judy Johnson nyomozó őrmester, aki (nem önszántából) kénytelen megosztani az íróasztalát Clough-val, úgy csinál, mintha öklendezne. Clough nem vesz róla tudomást és lenyeli az utolsó pár falat áfonyás muffint.

– Dave, jó lenne, ha idejőnnél – mondja Trace. – Csontokat találtunk.

Clough akcióba lendül, zsebre vágja a telefonját, megiramodik az ajtó felé, és közben odakiált Judynak, hogy kövesse. Kissé ront a jelenet hatásán, hogy az asztalon felejtí a slusszkulcsot, így vissza kell jönnie érte. Judy kővé vált arccal még mindig az íróasztalnál ül.

– Hogy érted azt, hogy „kövess”? Nem vagy a felettesem.

Clough felsóhajt. Jellemző, hogy Judy akadékoskodni kezd, és tönkreteszi a heti egyetlen lehetőséget az akcióra.

Clough szerint a tavalyi előléptetése óta Judy kissé többet gondol magáról a kelleténél. Rendben, tényleg jó zsarú, de mindig beleköt apró részletekbe, mint egy elmulasztott dokumentáció, egy elfelejtett dátum, egy nem rögzített telefonbeszélgetés. A papírmunka még sosem oldott meg egyetlen bűntényt sem, válaszolja ilyenkor Clough, persze csak fejben, nem fennhangon. Oké, Judy egészen jó.

Clough most megpróbálja utánozni a főnökük legtürelmesebb arckifejezését.

– Emberi csontokat találtak a broughtoni tengerparton. Jobb lesz, ha azonnal indulunk.

Judy még mindig nem mozdul.

– Pontosán hol is találták a csontokat?

Clough nem tudja. Túlzottan elfoglalta az akció elindítása, nem tett fel kérdéseket. Most bosszúsan néz.

– Trace-szel beszéltél? Ő találta a maradványokat?

– Igen. Valamilyen vizsgálatokat végez ott a szikláknál, meg ilyesmik.

– Régészeti vizsgálatokat?

– Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy csontokra bukkantak, emberi maradványokra. Jössz, vagy egész nap kérdezősködni fogsz?

Mire kiérnek a Sea's End-i partra, itt a dagály, és túl veszélyes volna lemenni a partra. Clough szemrehányóan néz Judyra, amiről ő tudomást sem vesz.

Trace és Steve a szikla tetején vár rájuk, közel a Tengerszéli Ház bejáratához. A tenger elérte a lejtős ösvény alját, a hullámok hangos csattanással törnek meg a köveken. Az öböl távoli végében sötét, egyenes sziklák magasodnak, most teljesen elválasztja őket a dagály.

– Soká értetek ide – üdvözli Trace Clough-t. – Ted és Craig elmentek a kocsmába.

– Ted, az ír? – kérdi Clough. – De hát ő mindig a kocsmában van.

Judy előveszi a noteszét, és kétszer is megnézi a pontos időt, mielőtt felírná. Clough-t ez elképesztően irritálja.

– Pontosan hol találták a csontokat? – kérdezi Judy.

– Van egy hasadék odalent a sziklában – feleli Steve.

Inas, viharvert férfi, ősz hajjal, amit lófarokban visel. Tipikus régész, gondolja Clough.

– Hogyan találták meg? – kérdi Judy.

– Egy sziklaomlást vizsgáltam. Elmozdítottam pár nagyobb követ, és ott voltak alattuk. A talajt valószínűleg a földcsuszamlás mozdította el.

– A dagályvonal felett vannak a csontok? – kérdezi Judy.

Az öböl túloldalán az első nagyobb hullámok ekkor törnek meg a sziklákon.

– Úgy gondoljuk, hogy jelenleg megvédi őket a sziklaomlás törmeléke – mondja Trace.

– De ez tavaszi dagály – mondja Steve. – Magas lesz a vízállás.

– Viszont ha elhordjuk a köveket és árkot ásunk, akkor egész biztosan elsodorja őket a tenger – válaszolja Trace.

Nézik, ahogy közelít a víztömeg, most már hihetetlenül gyorsan, összeköti a vízgyűjtőket, elárasztja a falakat, kavargó, fehéren tajtékzó medencévé változtatva a kis öblöt.

Trace az órájára pillant. Nem nézett Clough szemébe azóta, hogy megérkezett. A férfi nem tudja, hogy haragszik-e rá, amiért késett, vagy csak éppen régész üzemmódban van, mert dolgozik. Új élmény számára olyan lánnyal

járni, aki karriert épít, arról nem is beszélve, hogy punk-frizurája van, nyelvpirszinget hord, meg Martens bakancsot. Akkor ismerkedtek meg, amikor Trace a lebontott norwichi árvaháznál dolgozott: abban az ügyben is szerepet játszottak eltemetett csontmaradványok. Clough jól emlékszik, hogy milyen erős vonzalmat érzett Trace iránt abban a pillanatban, hogy meglátta őt ásní, a vékony karján csak úgy feszültek az izmok. Még most is rettentő szexinek tartja az izmokat (és a pirszinget is). A maga részéről pedig nagyon reméli, kockás hasizma megfelelően kompenzálja azt a tényt, hogy egy árva könyvet nem olvasott el azóta, hogy félbehagyta az *Egerek és emberek* általános iskolásoknak szóló, egyszerűsített kiadását.

– Biztos, hogy emberi csontok? – kérdezi Judy.

– Meglehetősen biztos – válaszolja Trace.

A lány kissé reszket. Elbújt a nap, és erősödik a szél.

– Milyen régiiek lehetnek?

– Nem tudom. Ruth Gallowaynek kéne megvizsgálnia.

Trace, Clough és Judy egymásra pillantanak, ők hárman dolgoztak már együtt Ruth Gallowayjel, csak Steve nem.

– Ő az az igazságügyi csontszakértő? Azt hittem, elment.

– Szülési szabadságon volt – mondja Judy. – Úgy tudom, most már újra dolgozik.

– Otthon kéne lennie és a gyerkőccel foglalkozni – mondja Clough meglehetősen meggondolatlanul.

– Egyedülálló anya – torkollja le Trace. – Nyilván szüksége van a pénzre.

– Hogy kerültetek ide a tengerpartra? – kérdezi Judy, hogy témát váltson.

– Kutatást végzünk az egyetem részére, a parti eróziót vizsgáljuk. Felmérjük végig az északkelet-norfolki tengerpartot. Érdekes dolgokat találtunk az omladékban. Egy paleolit szakócat Twitchwellben, egy római kori karkötőt a Burgh Castle-i erődnél, és egy csomó hajóroncsleletet. Steve épp az itteni sziklaomlást vizsgálta, amikor megpillantotta a csontokat egy hézagban. Úgy tűnik, aránylag mélyen voltak eltemetve, de a talaj elmozdult, amikor lezúdultak a kövek.

– Hogyhogy ilyesmiket még fel lehet fedezni? – kérdezi Judy, miközben a szikla ösvényén haladnak. – Nem mos el, vagy fed be iszappal mindent a tenger, amikor bejön a dagály?

Clough örül, hogy Judy tette fel ezt a kérdést. Ő is szeretne volna ezt tudni, de félt, hogy ostobaságot kérdez Trace-től.

– Az árapály mindig változik – magyarázza Trace. – A homok mozog, bizonyos részek feltöltődnek hordalékkal, mások viszont éppen kimosódnak. A kavics egyre kijjebb kerül a parton, közben egykor elásott dolgok a felszínre kerülnek.

– Mint ezek a csontok is – mondja Steve. – Lehet, hogy jóval a dagályvonal felett temették el őket, de a víz egyre közelebb jön, elmossa a talajt. Aztán a szikla egy része is ráomlott még.

– Jól szemügyre tudtad venni őket? – kérdezi Clough.

– Nem igazán – válaszolja Steve. – Ahhoz túl gyorsan jött a dagály. Nem akartunk ott ragadni a part rossz oldalán. De ahogy rápillantottam, azt mondanám, hogy egynél több testről van szó.

Clough és Judy egymásra pillant.

- Egész biztosan emberi eredetűek?
- Szerény véleményem szerint igen.
- Valami mást is találtunk – mondja Trace, akinek a véleménye sosem szerény.

A fogadóhoz értek. A cégére, ami kissé ízléstelen módon egy szikláról lezuhanó embert ábrázol, nyikorog az egyre erősödő szélben. Az ablakon át látják Tedet, ahogy épp egy korsót emel a szájához. Trace az ablakon kiszűrődő sárga fénybe tart valamit, ami úgy néz ki, mint egy darab padlásszigetelő, egy kis labdacs, ami bolyhos, sárgás szá-
laktól áll.

- Mi ez? – kérdezi Judy.
- Talán vatta? – találgat Clough.
- Bűzlik – mondja Steve.

Valóban erős, kénes szag árad az anyagból.

– Hű – mondja Clough a tenyerét dörzsölve –, a főnök imádni fogja ezt.

- Tényleg, hol van Nelson? – kérdi Trace.
- Szabadságon. Hétfőn jön vissza. Biztos számolja már a napokat.

Judy nevetni kezd. Az őrsön köztudott, hogy Nelson mennyire utál szabadságon lenni.